

- © Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Curtea Constituțională a Republicii Moldova în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.
- © The present text and the authorisation to republish it were granted by the Constitutional Court of the Republic of Moldova for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.
- © La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Cour Constitutionnelle de la République de Moldova à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

***Pasquini v. San Marino* - [50956/16](#)**

Hotărârea din 2.5.2019 [Secția I]

Articolul 6

Proceduri civile

Articolul 6-1

Tribunal instituit de lege

Presupusa ilegalitate a deciziei Președintelui Curții de fiducii de repartizare a unei cauze unui complet de judecată format din doi judecători: *nicio încălcare*

În fapt – Reclamantul, director al S.M.I., o companie fiduciară care activează în San Marino, a fost implicat în mai multe proceduri conexe. Acesta s-a plâns, *inter alia*, că alcătuirea completului de judecată a Curții de fiducii într-un set de proceduri a fost incorectă și nu era prevăzută de lege.

În drept – Articolul 6 § 1: Curtea a trebuit să stabilească, în primul rând, cu trimitere la faptele contestate în cazul reclamantului, dacă a existat o încălcare flagrantă a dreptului național. În acest scop, Curtea a notat că, în conformitate cu articolul 4(1a) din legea relevantă, la începutul procedurilor, Președintele Curții de fiducii trebuia să stabilească printr-o decizie – care nu se supune niciunei căi de atac –, dacă cazul trebuia să-i fie repartizat unui singur judecător, unui complet de judecată (ai cărui membri și președintele trebuia să-i desemneze) sau întregii curți (plenului). Mai mult, în conformitate cu articolul 10(1b) din aceeași lege, dacă un caz trebuia soluționat de un complet de judecată, deciziile trebuiau luate prin majoritate.

În cazul reclamantului, Președintele a decis să repartizeze cauza unui complet format din doi judecători (el personal și un alt judecător) și s-a autodesemnat președinte al completului.

Dreptul național nu interzicea în mod explicit formarea unui complet de doi judecători. Textul secțiunii 4(1a): „el desemnează, de asemenea, membrii și președintele” nu implica în mod necesar formarea unui complet de judecată din cel puțin trei membri. În această privință, Curtea a notat că, în afară de calitatea de președinte al completului de judecată, cel din urmă avea și calitatea de membru. Era de conceput că doar după alegerea membrilor completului de judecată președintele Curții de fiducii să-i aleagă președintele, astfel că utilizarea termenului de „membri” la plural, care făcea, de asemenea, posibilă existența unui alt număr de membri, nu excludea, în sine, formarea unui complet din doi judecători. Dispoziția nu obliga președintele să prezinte vreo motivare pentru decizia referitoare la compunerea completului de judecată, însă prevedea fără echivoc că decizia nu putea fi supusă niciunei căi de atac. Cazul reclamantului se referea la nouă repartiri a judecătorilor odată ce au început procedurile, care putea pretinde motive pentru asemenea schimbări și posibilitatea reclamantilor de a înainta obiecții. Cazul se referea la prima repartizare a unui judecător în cauza în discuție. Având în vedere faptul că plângerea reclamantului nu viza imparțialitatea sau independența judecătorilor desemnați la acea etapă a procedurilor și că decizia a fost luată în limitele dreptului național, Curtea nu a constatat că la stabilirea compunerii completului situația era una în care să fie depășită marja de apreciere de care se bucurau autoritățile naționale în asemenea chestiuni.

Cu privire la pretinsa neconformitate cu secțiunea 10(1b), Curtea a reiterat că trebuia să se limiteze, pe cât posibil, la examinarea problemelor ridicate de acest caz. Deși, în anumite circumstanțe, un complet de judecată incapabil să asigure o majoritate putea crea o problemă referitoare la dreptul de acces la un tribunal, în eventualitatea în care acest fapt conducea la eșecul luării unei decizii, în circumstanțele prezentului caz, faptul că s-a decis în unanimitate nu a afectat regula majorității și nu a condus la existența unei incompatibilități cu dreptul național.

Astfel, Curtea a constatat că nu a existat nicio încălcare flagrantă a dreptului național în legătură cu compunerea completului Curții de fiducii.

Curtea a trebuit apoi să stabilească dacă a fost realizat obiectivul protecției garantate de conceptul „instituit de lege”. Desemnarea unui judecător trebuia să fie independentă de executiv și nu putea depinde exclusiv de puterea discreționară a autorităților judecătorești.

Reclamantul nu a manifestat nicio îngrijorare cu privire la independența președintelui Curții de fiducii și nici nu s-a susținut că a existat o ingerință din partea executivului. Mai mult, Curtea a notat că acțiunile Președintelui erau limitate în întindere, având în vedere că acestea se refereau doar la alegerea componenței tribunalului și la membrii completului, și că acțiunile menționate trebuiau să fie conforme cu cadrul legal general, inclusiv cu regulile precise privind compunerea completului Curții de fiducii.

Cu privire la faptul că dreptul nu preciza vreun criteriu pentru a ghida alegerea între cele trei modalități diferite de compunere a completului (un singur judecător, un complet de judecată sau plenul), Curtea a considerat că, în lipsa unor prevederi legale exprese și având în vedere faptul că cele trei modalități de compunere se deosebeau doar prin numărul de judecători, a fost suficient de evident că criteriul principal al alegerii era complexitatea cazului. Nu s-a stabilit existența arbitrariului din partea președintelui Curții de fiducii.

Prin urmare, tribunalul care a examinat cazul reclamantului trebuia considerat un tribunal instituit de lege, în sensul Convenției.

Concluzie: nicio încălcare (unanimitate).

De asemenea, Curtea a constatat, în unanimitate, că nu a existat vreo încălcare a articolului 6 § 1 în legătură cu exigența imparțialității judecătorului sau cu privire la capătul de cerere a reclamantului referitor la dreptul de acces la un tribunal.

(Compară cu *Barberà, Messegue și Jabardo v. Spania*, [10590/83](#), 6 decembrie 1988; și *Biagiolo v. San Marino* (dec.), [8162/13](#), 8 iulie 2014; a se vedea, de asemenea, *DMD Group, a.s., v. Slovacia*, [19334/03](#), 5 octombrie 2010, [Nota informativă 134](#))